

„Proč by bylo divný chodit se skoro nahým zadkem před chlapem?“

„Ano.“

Pokrčila jsem rameny. „No... nevím, prostě mi to tak přijde. Víte, holky, které tu se mnou bydlely, nebyly lesby, takže tu mezi námi nebyl žádný erotický náboj.“

„Aha. Takže se konečně dostáváme k jádru věci. Bojíte se sexuálního napětí, které by mohlo panovat mezi... vámi a mnou? Je to proto, že vás přitahuju?“

„Cože? *Ne!* Nebud'te tak sebestředný... myslíte si, že se mi líbíte a že se bojím? Že se nedokážu ovládnout?“

„Jen se držím při zemi, Mollz. Dala jste mi pět minut, takže se snažím vypátrat, v čem je problém.“

„Nechci prostě pořád myslet na to, že než vyjdu z ložnice, musím se patřičně obléct. Když vylezu z koupelny, jsem většinou zabalená v ručníku nebo jen v podprsence a kalhotkách – jsem na to zvyklá.“

„A měla byste stejné pocity, kdybych vám řekl, že jsem gay?“

Ta otázka mě zarazila. Myslela bych si to samé? Nebyla jsem jistá. „A jste?“

„Sakra, ne. Jen se pořád snažím přijít na to, v čem je problém. Je to tím, že jsem chlap, nebo že bych mohl obdivovat váš zadek v kalhotkách? Řekl bych, že je to spíš to druhé. Takže buďte v klidu, nebudu vás očumovat.“

Tohle mě uráželo. „Co je na mém zadku špatného?“

Zasmál se. „Nevím, nedíval jsem se na něj. Víte proč?“

„Ne.“

„Jsem zamilovaný, mám přítelkyni.“

I když to bylo šílené, pocítila jsem záchvěv žárlivosti. „Aha. Tak proč se nenastěhujete k ní?“

„Protože ona moje city neopětuje... zatím. Takže jestli máte obavy si vzít jako spolubydlícího chlapa, tak v mém případě nemusíte. Nejsem bigamista, stačí mi jedna. Jestli chcete, můžu vám dát telefon na moje expřítelkyně, aby vám to potvrdily. Nejsem žádný podvodník.“

Hmm... „Já nevím...“

Declan se podíval na telefon na stolku. Zbývalo jednatřicet vteřin. „Čas se nám krátí, takže bychom to měli urychlit. Co kdybych vám o sobě řekl to, co potřebujete vědět?“

„To by bylo fajn.“

„Je mi osmadvacet, ročně vydělávám šestimístnou částku. Moje kreditní skóre je osm set deset a od předchozích bytů mám dobré reference. Jsem čistotný a uklízím po sobě. Nejsem často doma, ale když už ano, tak jsem tichý nájemník. Taky to zatraceně dobře umím s kladivem.“ Rozhlédl se po pokoji a ukázal na odloupenou omítku, kterou jsem urazila, když jsem příliš prudce otevřela dveře skříně. „Můžu to zasádrovat a zajistit, aby se to už neopakovalo.“ Ukázal do kuchyně. „A ty skřínky jsou pěkně vysoko. Měřím sto třiaosmdesát, takže si nebudu muset brát židli, abych dosáhl na horní policičku. A...“

Minutka na telefonu začala pípat.

„Můžu říct ještě jednu věc?“

„Jistě. Proč ne?“

„Podělím se o svoje hesla k Hulu a Netflixu. Mám *prémiový účet*.“

Rozesmála jsem se. „No, to jsou pěkně lákavý nabídky spolubydlícího.“

Usmál se. „Takže mě berete?“

Povzdechla jsem si. „Omlouvám se. I když si vážím vaší houževnatosti, bohužel vás nemůžu vzít. A to